

Prelatens brev (september 2011)

Prelaten talar i sitt brev om Abraham, vår fader i tron. Han betonar hans trohet, hans umgänge och vänskap med Gud och hans omsorg för de andra.

2011-09-08

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

När jag skriver dessa rader till er har bilden av Benedikt XVI och de otaliga ungdomar som antog Petri efterföljares upprop och deltog i

Världsungdomsdagen satt sig djupt i mitt minne. Vi alla har förberett denna händelse med bön, övertygade om att Herrens röst som inbjuder var och en att följa honom skulle nå ut till många personer på ett eller annat sätt. Låt oss nu, när dessa dagar gått till ända, fortsätta be så att besluten att leva ett mer intensivt och apostoliskt kristet liv mognar i oss som har lyssnat och betraktat den helige Faderns ord.

Jag inbjuder er att denna månad begrunda några aspekter som Påven tar fram då han talar om patriarken Abraham – *vår fader i tron*, som liturgin kallar honom^[1] – på grund av hans ständiga trohet i uppfyllandet av Herrens bud.

Under Abrahams vandring på jorden framträder hans uppmärksamma hörsamhet till Guds ord. Efter att han övergett sin familj och sitt hemland och lämnat de falska gudarna bakom

sig för att tjäna den levande Guden, kännetecknas hans liv helt av hans förtroendefulla hängivelse åt den Gud som hade uppenbarat sig för honom. Även vi bör närma oss den heliga Skrift med iver att upptäcka Guds röst. På detta sätt uttryckte Påven detta för några månader sedan: **jag vill inbjuda er (...) att lära känna Bibeln bättre – vilken jag hoppas ni har hemma hos er – och under veckan stanna upp och läsa den och betrakta den i bön för att lära känna den förunderliga berättelsen om förhållandet mellan Gud och människan, mellan Gud som talar till oss och människan som svarar, som ber.**[2]

Vår Fader gav samma råd: att varje dag läsa ett stycke ur Nya testamentet och anstränga sig att läsa meditativt, kontemplativt, i första person, för att ta vara på insikterna från Hjälparen. ***Läs den heliga Skrift. Meditera över scenerna ur***

Herrens liv i tur och ordning, begrunda hans lära. Betrakta särskilt de råd och de varningar med vilka han förberedde den handfull män som skulle komma att bli hans apostlar, hans budbärare till jordens yttersta gränser.^[3] Som ni väl vet hade han i sin fickkalender skrivit ner några texter ur den heliga Skrift som han ofta kom tillbaka till och begrundade. Från hans personliga erfarenhet härstammar en tanke som skrivits ner i *Plogfåran*:
Meningen med den dagliga stunden av läsning av Nya Testamentet som jag har rått dig till (...) är att du skall förkroppsliga, att du skall "uppfylla" Evangeliet i ditt liv ... och "få andra att uppfylla" det.^[4]

Men låt oss återgå till berättelsen om Abraham. Tron leder honom att uppmärksamta lyssna till Herrens ord och att sätta det i verket. Hans

förtrolighet med Gud växer med umgänget ända till den grad att den heliga Skrift, när den vill framföra en hyllning till honom, säger att han var *Guds vän*.^[5] Även Jesus ger apostlarna denna betäckning: *Jag kallar er vänner, därför att jag har låtit er veta allt vad jag har hört av min fader*.^[6] Ja, han upprepar detta till var och en av oss under dagens lopp, inte en gång, utan många gånger.

En vän öppnar sitt hjärta för sin vän, berättar om sina bekymmer, om sina planer och sina glädjeämnen. I stunderna av bön stärks denna förtrolighet med Gud mer och mer. Berättelsen om Abraham är paradigmatisksk. Låt oss fästa blicken vid detta att när Herren bestämmer sig för att straffa invånarna i Sodom och Gomorra för deras många synders skull, talar han först om det för sin vän. *Herren tänkte: Varför skulle jag dölja för Abraham vad jag*

ämnar göra? Abraham skall ju bli ett stort och mäktigt folk, och alla folk på jorden skall önska sig den välsignelse som han har fått.[7] Den helige Fadern säger angående detta: **här ingriper Abraham med sin förbön (...). Genom honom vill Herren föra tillbaka mänskligheten till tron, till lydnaden och till rättvisan. Vid detta tillfälle öppnar sig denne vän till Gud för verkligheten och för världens behov, ber för dem som är på väg att straffas och ber att de skall räddas.**[8]

Denna text från Skriften gör ett stort intryck samtidigt som det ger hopp: en människa stöder sig helt på det faktum att han är vän och på något sätt står upp mot den Högste genom att han medlar för syndarnas omvändelse med en förtroendefull bön. *Och Abraham vände sig till Herren och sade: Skall du verkligen förinta den rättfärdige tillsammans*

med den orättfärdige? Kanske finns det femtio rättfärdiga i staden. Skall du då verkligen förinta den i stället för att skona den för de femtio rättfärdigas skull som bor där? Så kan du inte göra, döda den rättfärdige tillsammans med den orättfärdige, så att det går den rättfärdige på samma sätt som den orättfärdige. Så kan du inte göra! Skall inte den som är hela jordens domare göra vad som är rätt?
[9]

Herren går med på Abrahams bön. Men patriarken som är rädd för att det inte ens kommer att finnas femtio rättfärdiga i staden, sänker antalet i sin dialog ända till ett tiotal: *Bli inte vred, Herre, om jag talar en sista gång, men kanske finns där tio? Herren svarade: Då skall jag inte förgöra staden, för de tios skull.*[10]
Till slut, som vi vet (och vi blir ledsna över att människornas hjärtan var stängda), förstördes Sodom och Gomorra: inte ens det ringa antal

människor fanns i dessa städer, som kunde ha räddat dem från straffet.

Hur viktig är inte vår bön för varandra! Utöver det historiska slut som denna berättelse får, uppenbarar sig här hur stor Guds barmhärtighet är. Påven förklarar att **med sin bön åberopar inte Abraham en blott rättvis ersättning, utan ett frälsande ingripande som med hänsyn till de oskyldiga befriar även de gudlösa från skuld genom att förlåta dem.**

[11] Även i dag, som i andra stunder i historien, är Herren beredd att höra sina vänners böner och omvandla människors hjärtan. Men var och en måste be mer så att människor vänder tillbaka och blir vänner med Gud och för att vi inte skall avlägsna oss. Som vår Fader sade, problemet är att ***vi som ber är få, och vi som ber, ber lite.***

Det är nödvändigt att alltid be och be med större intensitet för Kyrkans, människornas och hela världens behov. Låt oss göra det med tro, ödmjukhet och uthållighet. Låt oss komma ihåg Herrens löfte till David, Abrahams ättling: *fui tecum in omnibus, ubicumque ambulasti*,^[12] jag har varit med dig på alla dina vandringar. Dessa ord rörde vår Fader mycket eftersom han i dem såg tryggheten att Herren alltid är vid sina barns sida.

Den messianska profetian som riktades till David fortsätter med dessa ord: *Och då dina dagar är till ända och du vilar hos dina fäder skall jag låta en ättling till dig, en som du själv har avlat, efterträda dig, och jag skall trygga hans kungavälde (..). Ditt hus och ditt kungavälde skall bestå inför mig i all framtid, och din tron skall aldrig vackla*.^[13] Detta löfte uppfylldes i Jesus Kristus och fortsätter att leva i Kyrkan. Vid ett

tillfälle (det är nu åttio år sedan)
förstod den helige Josemaría att detta
löfte även gällde Verket, en levande
del av den mystiska kroppen. Medan
han bad framför tabernaklet, och
ansträngde sig, satte Herren dessa
ord på hans läppar på det sätt de
dåförtiden lästes i liturgin. Vår Fader
skrev ner dem i sina andliga
anteckningar. ***Så här säger de ord i
Skriften som jag fann på mina
läppar: "et fui tecum in omnibus
ubicumque ambulasti, firmans
regnum tuum in aeternum": jag
tog till förnuftet för att förstå
innebörden i meningen genom att
upprepa den ofta. Så senare, i går
eftermiddag, i dag när jag läste
dessa ord på nytt (...) förstod jag
väl att Jesus Kristus lät mig förstå,
som en tröst till oss, att "Guds
Verk kommer att vara med Honom
överallt och trygga Jesu Kristi rike
för alltid".***[14]

Låt oss därför oftare tänka på att du och jag bör vara med Herren och svara på nådens knackningar. Även om var och en av oss är och vet att han är obetydlig, vill vår Fader Gud räkna med vår medverkan, tillsammans med Kyrkans övriga medlemmar, för att föra hans barmhärtighet till alla människor. Han vill rädda människorna från deras synder, vilket är den verkliga orsaken till allt ont, men han respekterar varelsernas frihet. Såsom i fallet med de städer som Abraham bad för, behövs ett minimum av svar från människornas sida: **för att omvandla ont till gott, hat till kärlek, hämnd till förlåtelse. Därför behövde de rättfärdiga vara inne i staden, och Abraham upprepar ständigt: "Kanske finns det där..."**^[15] Påven understryker att "där", i den sjuka verkligheten, där behöver fröer av det goda finnas som kan hela och ge livet tillbaka. Dessa ord riktar

sig även till oss: må det i våra städer finnas fröer av det goda, må vi göra allt det som behövs för att det inte bara skall finnas tio rättfärdiga, för att verkligen uppnå att våra städer lever och överlever och för att rädda oss från den inre bitterheten som frånvaron av Gud innebär.[16]

Är vi medvetna om att vårt förtroendefulla samtal med Herren har en viktig plats för att Guds frälsningsplan skall uppfyllas? Gud räknar med vår personliga kamp, med din bön och med min bön, för att sända rikliga nådegåvor till människorna. Låt oss inte bli modlösa inför det ondas skenbara övermäktighet! Profeten Jeremias letade i Guds namn efter en enda rättfärdig i Jerusalem för att rädda staden: *Gå ut på Jerusalems gator och se er noga omkring! Sök på torgen och se om ni kan finna någon, om det finns en enda som handlar rätt och*

försöker leva hederligt - då skall jag förlåta staden.[17] Efter Ordets människoblivande har situationen förändrats radikalt. Nu är det inte längre avsaknaden av en rättfärdig som kan hindra Guds barmhärtighet från att verka, eftersom denne Rättfärdige finns: det är Jesus, segraren över synden och döden, som i himlen behåller den mänskliga natur som han antog och *alltid lever och kan vädja för oss.*[18] Därför bör det aldrig saknas folk som mitt i världen ständigt höjer sin bön till himlen, väl förenade med Jesus Kristus. Och då, som Påven säger, **kommer varje människas bön att få ett svar; då kommer alla våra böner att hörsammas helt och hållet.**[19]

Hur ofta har jag inte hört detta rop från vår Faders läppar: **tro, mina barn, tro!** Allt går nämligen att lösa om vi ber, om vi förenar våra böner med dem som Kristus höjer till Gud

Fadern i den heliga mässan, det offer som är en oändligt kraftfull förbön. Så har kristna alltid gjort, i synnerhet i särskilt svåra tider. Låt oss läsa om en sida i Apostlagärningarna som skildrar Petrus fängslande i Jerusalem.[20] Den helige Josemaría tog upp den i en av sina betraktelser under månaderna av religiös förföljelse i Spanien 1937. Hans ord som då riktade sig till en liten grupp personer som var med honom på en tillflyktsort är fortfarande aktuella, eftersom de når bortom de konkreta historiska växlingarna och uppehåller sig vid det varaktiga.

När han betraktade denna händelse, frågade vår Fader sig: ***Vad kunde de första kristna göra för att försvara sin första Påve? Flertalet av dem var folk utan något som helst inflytande. Och de som hade det kunde inte använda det. Sankt Lukas låter inte bli att delge oss vad våra första bröder i tron***

gjorde. Han säger: oratio autem fiebat sine intermissione (Apg 12:5). De bad oupphörligen. Hela Kyrkan stående, med händerna högt upplyfta (i böneställning), ropade till sin Gud. Vad blev resultatet av detta handlingssätt? På natten, i Petrus fängelse, uppenbarar sig en ängel i hans cell, väcker honom och meddelar honom: surge, velociter (Apg 12:7); stig snabbt upp, klä på dig och ta på dig skorna. Kedjorna går av, fängelsets dörrar går upp och apostlarnas furste lämnar sitt fängelse.[21]

Hur önskar jag inte att dessa ord av vår Fader driver oss att förtroendefullt be för Kyrkan, för Påven, för alla människor! Låt oss i våra stunder av bön inför tabernaklet tala med Herren om våra vänner, våra släktingar, våra bekanta och be för allt de behöver. Låt oss göra våra apostoliska

planer *med Jesus* och *bredvid Jesus*, eftersom de kommer att lyckas där, allt ifrån de mest vanliga initiativtaganden, och kanske till synes obetydliga (inget är litet när det handlar om en människas andliga väl), ända till planer som har större tyngd vad gäller att återge samhället en djup kristen innebörd. Låt oss åter sätta den helige Josemarías råd i verket: ***innan vi talar om Gud med människor, låt oss tala med Gud om människor.*** Ber du varje dag för de personer du möter? Anstränger du dig för att knyta nya vänskapsband och umgås mer intensivt med dem som redan är dina vänner? Låt oss särskilt be för Påvens resa till Tyskland den 22 till den 25 denna månad.

Jag återupptar tankarna i början av dessa rader och understryker behovet att anförtro Herren frukterna av alla aktiviteter som utförs dessa månader över hela

världen. Jag understryker: låt oss särskilt be för uppföljningen av det apostoliska arbetet med ungdomar efter dagarna i Madrid så att många unga män och kvinnor överallt bestämmer sig för att följa Jesus Kristus på nära håll. Låt oss ta vara på de olika Mariahögtider som kantar september månad och anförtro denna önskan åt jungfru Maria. Låt oss inte heller glömma att tillsammans med henne vara nära Jesu kors i mässan och under hela dagen. På detta sätt kommer all den hunger efter helighet och apostolat bli verklighet, som vi vill så i människors hjärtan.

Låt oss även anförtro oss åt vår älskade don Álvaro, som så troget utförde *stafettöverlämningen*. Ni kan inte föreställa er så många – framstående och vanliga – personer som har talat med mig om det som redan vår Fader förutsåg: ***när jag inte är kvar längre, kommer det***

inte att finnas någon jordbävning i Verket. Så blev det, Gud, ske lov, och det blev så tack vare hans förste efterträdares fullständiga medverkan, med den orubbliga frid som kännetecknade honom.

Med tanke på mina resor till Afrika flyttade jag till Frankrike, knutpunkt för en av de två flygbolag som har direktflyg till Elfenbenskusten och Kongo och var där några veckor. Som ni väl kan föreställa er gick vi i Paris till den undergörande Medaljen och bad, och vi mindes uttryckligen vår Fader och vår älskade don Álvaro. Även där gjorde ni alla oss sällskap, som alltid, tack vare Gud. Även som alltid kunde jag känna vilken lycka det är att vara "hemma". Jag var i Couvrelles några veckor och kom ihåg vår Faders och hans förste efterträdares vistelser i denna kursgård. Jag förenade mig med deras böneämnen, så att Herren skall fortsätta att välsigna arbetet i denna

region och i alla regioner, för vi behöver mångdubbla oss femhundrafalt, eftersom man ropar högt på oss ifrån många nya länder. Jag tackar Herren mycket för att ha träffat era franska bröder och systrar, och understryker att vi från alla platser behöver många nya händer.

Vi är på väg att inleda arbetet i Sri Lanka. Känner ni inte hungern att medverka var och en från sitt håll i denna skörd av frid och glädje över hela världen?

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+Javier

Pamplona den 1 september 2011

[1] Missale, Första eukaristiska bönen.

[2] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 18/5 2011.

[3] Sankt Josemaría, *Guds vänner*, nr 172.

[4] Sankt Josemaría, *Plogfåran*, nr 672.

[5] Jfr 2 Krön 20:7; Jes 41:8; Dan 3:35.

[6] Joh 15:15.

[7] 1 Mos 18:17-18.

[8] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 18/5 2011.

[9] 1 Mos 18:23-25.

[10] *Ibid.* 32.

[11] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 18/5 2011.

[12] 2 Sam 7:9.

[13] *Ibid.* 7: 12-16.

[14] Sankt Josemaría, *Apuntes íntimos*, nr 273 (8/9 1931). Jfr A. Vázquez de Prada, “El Fundador del Opus Dei”, band 1, ss 385-386.

[15] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 18/5 2011.

[16] *Ibid.* [17] Jer 5:1

[18] Heb 7:25.

[19] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 18/5 2011.

[20] Jfr Apg 12:1-19.

[21] Sankt Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse 24/6 1937.

.....